

Zprávy a oznámení

Májové pobožnosti

Jak je již krásnou tradicí, modlíme se v květnu po mši sv. vždy ve středu loretánské litanie. Samostatné májové pobožnosti nám pak zpřijemní nedělní odpoledne. Na první nedělní májové ve farním kostele se sejdeme 6. 5. od 17.00 hod. Májová pobožnost nebude chybět ani 1. května po mši sv. v městském kostele.

Upozornění

V sobotu 5. května se s dětmi z naší farnosti zúčastním dětské vikariátní pouti v Prachaticích. Budeme putovat po stopách prachatického rodáka a pozdějšího biskupa v americké Philadelphii sv. Jana Nepomuka Neumanna. Proto zde v Rožmitále nebude sobotní večerní mše sv. Intenci odsloužím v prachatickém kostele. Prosím nejen rodiče dětí o modlitby za zdar pouti.

Mše svatá v domově důchodců

První květnová mše v rožmitálském domově důchodců bude sloužena ve čtvrtek 3. května. Začátek je pravidelně v 15.00 hod. v kapli domova.

Pout' k Panně Marii Břežnické

I na letošní květen plánujeme pout' na krásné místo v lesích – k soše Panny Marie Břežnické nad Voltuší. Putovat budeme v sobotu 12. května a to pěšky či na kole. Pro ty, kdo mají potíže s pohybem, dojednáme otevření závory a povolení k vjezdu autem. Mše sv. se uskuteční v 11.00 hod. a po ní bude možnost posedět, popovídat si a doplnit dobra duchovní i lahůdkami pro tělo z vlastních i farních zásob (špekáčky, pivo, tatranky), jak už se stalo dobrým zvykem. **VEČERNÍ MŠE SV. V MĚSTSKÉM KOSTELE UŽ V TENTO DEN NEBUDE.**

Mše sv. ve Voltuši

Od pátku 27. dubna jsou opět každý pátek slouženy mše sv. v kapli sv. Anny ve Voltuši. Začátek je stejný jako v loňském roce, tedy od 17.00 hod.

Úmysly mší svatých od 30. dubna do 13. května 2007

Ranní mše sv. R: Ne 8.15 hod. R - farní kostel Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále
m: Čt 8.00 hod. m - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí
Večerní mše sv. M: Út, St, Pá, So 18.00 hod. M - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí

Po	30.4.	mše sv. není	Po	7.5.	mše sv. není
Út	1.5.	Za Josefa Jirmanu a manželku	Út	8.5.	Za Rudolfa a Růženu Zajíčkovy, rodiče a sourozence
M			M		
St	2.5.	Za Václava a Barboru Vachatovy, jejich děti a rodiče	St	9.5.	Za Marii Trčkovou, rodiče z obojí strany, bratra Adolfa a d. v o. (výroční)
M			M		
Čt	3.5.	Za Rosalii Krpenskou	Čt	10.5.	Na dobrý úmysl dárcce
M			m		
Pá	4.5.	Za † mariánské ctitele, kteří chodili na májové pobožnosti	Pá	11.5.	Za rodinu Holanovu
M			M		
So	5.5.	Za Václava Jeníčka, manželku a děti	So	12.5.	Za rodiče Marii a Františka
Prachatice			les 11.00		Durdilovy, dceru Marii a syna Františka
Ne	6.5.	Za Marii Hochmutovou a celý rod	Ne	13.5.	Za farnosti
R		Hochmutových (výroční)	R		

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem ☎ 318 665 182 Uzávěrka příštího čísla je ve středu 9. 5. 2007. Redakce: P. Ivo Prokop, Ivana Hoyerová V příspěvcích Z historie je doslovným citacím z farní kroniky ponechán jejich původní pravopis i stylist. úprava.

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 7 Ročník IV

29. dubna 2007

Rozhovor o mariánských zjeveních s P. Vojtěchem Kodetem, OCarm.

Panna Maria Matka církve. Někteří u ní nacházejí útočiště a pomoc pro svůj život, spoléhají na její přímluvu. Druzí nechápou, proč by ji měli pro svou víru potřebovat, a jsou i mnozí, kterým se stává ohrožením jejich snahy o čistotu víry. Kdo je tato žena Maria, o které Bůh tak krásně vypovídá v předobrazech Starého zákona i v prorockých předpovědích a která ve svém Magnificat vyznává své blahoslavenství? Na to jsme se zeptali P. Vojtěcha Kodeta OCarm.

Vidíte mariánská zjevení a jejich dopad na život věřících jako něco pozitivního, nebo spíše problematického?

Mariánská zjevení a jiné mimořádné duchovní zkušenosti mohou vést a často vedou k obrácení člověka nebo k podstatnému oživení křesťanské víry. Jde-li o zkušenost autentickou, ponese dobré ovoce v osobním životě a tím i v životě rodiny, ve farnosti, v zaměstnání apod. Za takových okolností lze těžko něco namítat, naopak, bylo by na místě děkovat Bohu, že sáhne i k mimořádným prostředkům, jen aby člověka oslovil a přitáhl k sobě.

U někoho však díky jeho lidské nezralosti zvítězí sektářská mentalita, která se mimo jiné projevuje vymezením se proti celku, proti jinak smýšlejícím. Svět je rozdělen na „my a oni“. My správně věřící, kteří uznáváme mariánská zjevení, a ti kdo je neuznávají. Jindy je pro nás autoritou nějaká omilostněná osobnost, která, jak se zdá, má „přímou linku“ do nebe, a kdo ji neuznává nebo si dovolí mít výhrady, patří mezi lidi neduchovní. Podobná mentalita pramení, jak jsme řekli buď z lidské nezralosti, nebo i z duchovní pýchy, která je na hony vzdálená duchu evangelia.

Jakou vážnost by měl věřící přikládat poselstvím P. Marie z různých mariánských zjevení?

Tady je předně třeba zdůraznit, že ani u schválených zjevení církev nikoho nezavazuje jim věřit. Církevní schválení nám pouze zaručuje, že daná poselství jsou v souladu s pokladem víry předávaným Církví a tedy s Božím slovem, jež zůstává základním pramenem teologie a také základním duchovním pokrmem každého opravdového křesťana. Proto vidím jako problematické, když někdo bedlivě sleduje všechna slova P. Marie i soukromá zjevení kdekterého vizionáře, a zanedbává Boží slovo.

Jestliže vážnější problém nastává, jestliže začneme soukromým zjevením poměřovat zjevení předávané Církví a její učení, zatímco by tomu mělo být naopak. Nedávno se např. v některých mariánských společenstvích tvrdilo, že P. Maria nesouhlasí s přijímáním na ruku, které schválili jako možné naši biskupové ve shodě s papežem. Jindy se u nás zase šířilo údajné proroctví někde z Polska, v němž P. Maria měla tvrdit, že příští papež bude vtělený Antikrist. Snad ani nemusím dodávat, jaké důsledky to bude mít na život křesťana nebo společenství, která podobným pseudozjevením nekriticky uvěří. To by totiž znamenalo, že P. Maria podkopává jak papežství, tak učitelský úřad církve, jež ustanovil sám Ježíš, a to není možné. Jak víme z Písma, skutečná P. Maria evangelia neopravovala, pobízela jen k naplňování Ježíšových slov. Dodnes jistě nedělá nic jiného.

Shoda s Písmem svatým je jedním ze zásadních kritérií, podle nichž můžeme rozeznat pravá zjevení od falešných. Znovu opakuji, jestliže se soukromým zjevením začne poměřovat a rozlišovat zjevení předávané Tradicí a učitelským úřadem církve, jestliže vyměníme Písmo svaté za nějaký spisek, o jehož původu ani moc nevíme a jež si s Božím slovem protřečká, dostali jsme se do slepé uličky.

Jaký je vlastně dnes obecně postoj Církve k soukromým zjevením?

Z historie i uznávaných zjevení a nakonec z mnohých životů světců víme, že Církev je vůči mimořádným jevům opatrná. Podle některých snad až příliš, opatrnost je však nutná už z jednoho prostého důvodu: procento zjevení, která se ukáží jako pravá, je vzhledem k celkovému počtu hlášených zjevení velmi malé. V současnosti např. mají ve Vatikánu dokumentaci asi dvou tisíc údajných mariánských zjevení z celého světa. Přitom jen ze situace naší místní církve víme, že několiknásobně vyšší bude počet těch, jež o rozlišení Církve nestojí, přičemž jim jejich vyznavači věří s neochvějnou vírou. Zároveň však Církev dobře ví, že Bůh k nám může promlouvat i touto cestou, proto uvedené jevy zkoumá s vážností a pokud vykazují známky Boží přítomnosti, nezdráhá se je podporovat. Stačí vzpomenout velkou úctu současného papeže k Panně Marii Fatimské apod.

Když hovoříme o postoji Církve, je však potřeba rozlišit církev jakožto lid Boží, postoj příslušných zodpovědných autorit a postoj jednotlivých osobností, třeba i biskupů. Nyní jsem mluvil o problematice oficiálního stanoviska, za nějž ručí příslušná Kongregace v Římě. Existují však i postoje vlivných jednotlivců, teologů, biskupů apod., u nichž se může projevit v těchto otázkách kromě nutné opatrnosti i méně svatá motivace, jako je touha nemít potíže, jež zvítězí nad potřebou hledat pravdu, nebo dokonce arogance a přezíravost. Stačí vzpomenout na historii zjevení v Lurdech, na mnohá trápení z oficiálních míst, která zažili snad všichni mystikové, naposledy třeba P. Pio. Při jeho beatifikaci prohlásil papežský kazatel otec Cantalamessa, že všechny tyto zkoušky jistě pomohly k jeho očistění a prověření jeho svatosti, ale to nic neubírá na zodpovědnosti těch, kdo mu tato trápení připravili. Pro dokreslení složitosti rozlišování v těchto případech bych rád dodal, že ani papež Jan XXIII. otci Piovi nevěřil, a dnes jsou oba v seznamu světců. Zůstává ale pravdou, že dalším z rozlišujících kritérií mezi člověkem Bohem obdarovaným a falešným prorokem je i hluboká pokora, což znamená i otevřenost ke kritice a poslušnost vůči církevní autoritě, navzdory tomu, že je poznamenána lidskou slabostí.

Proč je ale zapotřebí tolik rozlišování, je-li zřejmé, že se někde děje něco mimořádného, vědecky nevysvětlitelného? Copak to není jasným svědectvím, že je u díla Bůh?

Hlavním důvodem zmíněné opatrnosti je skutečnost, že mimořádné jevy mohou mít velmi rozličný pramen: Duch Boží, duch zlý, narušená lidská psychika a hřích, v tomto případě hřích ve smyslu klamání druhých pro svůj prospěch nebo snaha strhávat na sebe pozornost. Pocházejí-li zjevení či zázraky skutečně od Ducha Božího, mohou být velkým darem Božím pro jednotlivce i pro Církev. Mohou být ale zrovna tak plodem mámení zlého ducha – v životech světců máme bezpočet příkladů, jak se dovede převlékat za anděla světla, aby člověka uvedl do duchovní iluze a tím zdeformoval celý jeho duchovní i lidský život. Dále mohou být známkou rozbíhající se duševní poruchy, např. schizofrenie, při níž lidé v akutním stádiu mají rovněž vidění a slyší hlasy, a jsou-li nábožensky založení, nepřekvapí, jde-li o hlas P. Marie nebo P. Ježíše. A konečně se může jednat pouze o výplod lidské fantazie a něčí touhy se zviditelnit nebo dokonce touhy po penězích; tak např. jeden italský starosta nechal vybudovat velký kostel, aby povzbudil příliv poutníků a tím cestovní ruch, i když místní zjevení nebylo církví uznáno za pravé. Mnohým falešným visionářům stačí k uspokojení obdiv věřících, možnost ovládat nějaký okruh lidí nebo jen rozruch, jež vyvolají. Živí se pochopitelně na lidské senzacechtivosti.

Největší potíž je však v rozlišování Boží moci od moci okultní. Už ve Starém zákoně čteme, jak mágové egyptští dokázali do určitého stupně napodobovat znamení, která Hospodin propůjčil Mojžíšovi, aby ukázal faraónovi, že je u díla On sám. Dodnes jsou lidé snadno desorientovaní, když se jedná o zázraky nebo něčí mimořádné schopnosti, a někdy příliš rychle uzavírají, že jde o charismata, tedy o projev Boží moci.

A jak je tomu s modlitbou k Panně Marii? Nejde o modlářství, jak nám katolíkům mnohdy podkládají křesťané jiných církví?

Modlitba k Panně Marii, lépe řečeno, prosba o její přimluvu, se zakládá na odkazu Krista na kříži: „Hle, tvá matka“. Kristus to řekl učedníkovi Janovi, který stál pod křížem, ale církev nás učí, že v jeho osobě odkázal svou matku komukoliv, kdo se stane Jeho učedníkem a přízná se k jeho kříži. Po daru sebe sama a svého Ducha jde o nejkrásnější dar, který nám Kristus mohl odkázat. Panna Maria totiž žila a dodnes žije plně tím, čím žije její syn Ježíš, proto se tolik podílí na jeho plánu spásy. Jestliže Kristus je v nebi na pravici Boží a přimlouvá se za nás, ona nebude dělat nic jiného.

„Dne 16. 9. 1919 jmenován byl arcibiskupem pražským universitní profesor Msgr. Dr. František Kordač, senátor, učenec a slavný řečník, lidovec (demokrat) a miláček katolického lidu českého.“ Narodil se 11. 1. 1852 v Seleticích, na kněze byl vysvěcen 15. 6. 1878. Od r. 1905 byl profesorem křesťanské filosofie a fundamentální teologie na teologické fakultě UK, v letech 1919-1931 arcibiskupem pražským a primasem českým (nebyl kardinálem). Přispěl k uzavření modu vivendi (= dohoda mezi dvěma státními subjekty) mezi Československem a Vatikánem v roce 1927. Byl pověstný svou mimořádnou skromností. Byl budovatelem Arcibiskupského semináře v Praze-Dejvicích. Jako poslanec za lidovou stranu se účastnil práce v mladém československém parlamentu. Na svůj úřad pražského arcibiskupa na vlastní žádost rezignoval v roce 1931. Zemřel v Praze 26. 4. 1934.

Ve farní kronice pak následuje několik strohých poznámek: „Episkopát českomoravský vydal v srpnu 1919 pastýřský list k duchovenstvu o reformách, zvláště o zákonu celibátním. Den 28. října prohlášen za národní svátek, zároveň den 1. května. Zabrané zvony jsou vráceny, bohužel naše zvony vráceny nejsou, nevíme, kam byly odvezeny.“

V roce 1919 se v nové republice konaly obecní volby, v následujícím roce pak i volby parlamentní. V obou zvítězila sociální demokracie. Výsledky rožmitálských voleb pisatel neuvádí, pouze se, celkem pochopitelně, zmiňuje o výsledcích strany lidové: „Dne 15. června 1919 v neděli konány v československé republice všeobecné volby do obecních zastupitelstev, při nichž lidová strana vydobyla do obcí mnoho mandátů.“

Několik dalších odstavců pak P. Roubík věnuje administrativě. „Dne 26. července 1917 byl pohřben + p. děkana Josefa Bouše, (tamního) děkana v Týně nad Vltavou, který zde jako farář působil od r. 1899 do r. 1912 (viz FZ 4/III – 19/III). Administrátorem tam ustanoven dp. Rudolf Šuchman, zdejší II. kaplan, který po skončení administratury sem se vrátil a 1. září 1920 jmenován interk. administrátorem v Bohutíně po náhlém úmrtí p. faráře Jan Švece, a tam 1. 1. 1921 farářem se stal. V polovici září 1917 zemřel v Dolní Cerekvi tamní kaplan Jan Šedivý, který zde od r. 1908 do 1912 jako kaplan působil a po odchodu děkana Josefa Bouše do Týna nad Vltavou zde od dubna do konce srpna 1912 interk. administrátorem byl, ježto starší kaplan vp. Otakar Nový tehdy administraturu nepřijal.“

Není divu, že se pisatel stále vrací a ještě několikrát bude vracet do válečného období. „Ve dnech 18. – 20. dubna 1918 byl zdejší farář s tajemníkem Fr. Stupkou ze Starého Rožmitála ve Vídni, aby prostřednictvím vrch. dvorního kaplana, dvorního ceremonáře a ředitele c. a kr. Frintanea vyžádali osvobození od vojny některým vojínům.“

„Dne 26. 10. 1918 pohřben byl zde vd. farář František Vachata, rodák z Vranovic, farář v Hudčicích u Berouna. Zemřel na chřipku epidemickou a pohřben do hrobu + vel. p. kaplana zdejšího Václava Pajdy, † 7. 12. 1898 (viz FZ 4/III – pozn.). Za obnos stržený za kříž na jeho hrobě slouženy mše. sv. za duši jeho na Sv. Hoře.“

Tento díl historického seriálu zakončíme zmínkou o úmrtí československého biskupa. „Dne 10. února 1920 právě v den svých narozenin v Pánu zemřel ndp. biskup Josef. Ant. Hůlka (viz FZ 17/III – pozn.). Naroděn 10. února 1851 va Velenově u Plánice. 18. 7. 1875 vysvěcen na kněze. Po smrti + biskupa Dr. Mart. Říhy dne 7. 12. 1907 dlouho nemohl býti nalezten nový arcipastýř, až dne 16. 12. 1907 jmenován oblíbený kanovník a gener. vikář Msgr. Josef Hůlka. Vynikal zbožností, dobrotou a lidovostí. Chodil všude pěšky a žil a zemřel v chudobě. Dojemná jest jeho poslední vůle, v níž také projevil přání, aby měl hrob jednoduchý a na něm dřevěný kříž, protože Spasitel také na dřevěném kříži zemřel. Diecesi osiřelou spravoval děkan kapitoly kathedr. vsdp. Jos. Brenner, který byl zvolen za kapitolního vikáře.“

Válka skončila a její následky byly dalekosáhlé. Padlo v ní 9 miliónů vojáků, zemřelo 6 miliónů civilistů. Pomohla rozpadu monarchie a vzniku nových samostatných států. Mnoho jiných států však zůstalo pokořených, ponižených a toužících po odvetě, která byla realizována v ještě mnohem strašnější druhé světové válce. Svět se nepoučil.

(Pokračování příště)

Ivana Hoyerová

Je však třeba vědět, že i když se stala matkou Boží a to je velická důstojnost, ona sama není žádná „bohyně“. Sama se nazvala služebnicí Páně a byla by první, kdo by odmítla být stavěna na roveň Bohu.

Jakákoli naše prosba, kterou k ní vyšleme, prochází jejíma rukama směrem k Bohu, a jakákoli milost, kterou Maria pro nás získá, pochází od Boha, pramení v jeho lásce k nám. Krásně to znázorňují některé východní ikony, které P. Marii znázorňují v přímluvném postoji, s hlavou pokorně skloněnou a s dlaněmi obrácenými vzhůru k nebi, v postoji přijímajícím. Některé západní obrazy a žehnající sochy P. Marie mohou být trochu zavádějící, protože se zdá, jakoby Matka Boží byla pramenem všech milostí, nikoli Prostřednicí.

Některé písně a modlitby zanechávají pocit, jako bychom se měli k Matce Boží utíkat, když Pán Bůh nechce vyslyšet, nebo dokonce pro ochranu před ním. Co si o tom myslíte?

Domnívám se, že si často do obrazu Boha promítáme naše lidské představy a zkušenosti, které pak jeho skutečnou podobu zkreslují. V tomto případě jde asi o model z mnohých rodin, kde maminka je ta hodnější a otec ten náročnější, ne-li chladný a tvrdý, nebo kde citlivější a laskavější maminka chrání děti před výpraskem rozhněvaného otce. Promítat tyto zkušenosti narušeného lidství do obrazu Boha Otce a P. Marie mi připadá neoprávněně. Panna Maria rozhodně není a nemůže být milosrdnější než Bůh, který je Milosrdností samo.

V přímluvné modlitbě ale rozhodně nejde o přemlouvání neochotného Boha, aby uštědřil něco, co nám v podstatě nechce dát, nebo dokonce o jeho udobřování, když je nahněvaný. To všechno jsou pouhé lidské projekce. V příběhu o marnotratném synu - nebo spíše o Milosrdném otci - nám Pán Ježíš ukázal mimo vši pochybnost, že i když my se hříchem vzdálíme od Boha, on se nám srdcem nevzdálí. Nedokáže nás přestat milovat, protože je Láska sama. Máme-li se mu znovu přiblížit, je třeba se obrátit, tedy změnit svoje smýšlení, nikoliv měnit smýšlení Boha vůči nám.

Jestliže Bůh dovoluje, abychom si v Těle Kristově pomáhali přímluvnou modlitbou, to proto, abychom měli podíl na jeho díle spásy, a mohla se tím více projevit jeho sláva. Můžeme si tím projevat bratrskou lásku a jsme tak vtahováni do tajemství života samotné Nejsvětější Trojice, kde je náš pravý domov. A protože církev jako Tělo Kristovo přesahuje hranice smrti, můžeme žít společenství lásky i s těmi, kdo už jsou v nebi, v první řadě s naší Matkou Marií a se svatými.

Jaký postoj by tedy měl křesťan zaujmout k Matce Boží? Zdá se, že i uvnitř církve se tyto postoje velice liší. Proč myslíte, že tomu tak je?

Skutečně se dá říci, že v posledních desetiletích prožívá mariánská úcta příliv i odliv, místy velký rozkvět, a jinde hlubokou krizi, a to nehovořím pouze o lidové zbožnosti. Dnes jsme svědky napětí mezi zbožností, která je velmi soustředěná na Pannu Marii, a zbožností, která se na Matku Boží vůbec neodvolává, protože jí vidí jako nebezpečí pro čistotu víry, jako "nános", od něhož je třeba se oprostit návratem k evangeliu. Bohužel je tento odmítavý postoj mnohdy výsledkem přehánění výstředních mariánských ctitelů, kteří mají snahu vytvářet jakési čistě mariánské náboženství se sektářskými prvky, jak jsme o tom mluvili.

Je myslím škoda, že málo známe některé koncilní i pokoncilní dokumenty. Věnují P. Marii velkou pozornost, ale zároveň navracují její nádhernou postavu do biblické perspektivy. V Písmu je o ní sice jen pár míst, ale jsou teologicky velmi bohatá, ukazují jak její úzký vztah ke Kristu, tak její místo v církvi a v celém plánu spásy. Ona zdaleka nepatří jen na vyzdobené oltářky: Matka Boží nám byla dána za matku, aby s celou církví a s každým zvlášť putovala jeho životem a pomáhala nám dojít k cíli. Přitom není zanedbatelná ani samotná její postava jako vzor věřícího a milujícího člověka. Mně osobně se na ní velmi líbí spojení hluboké duchovnosti a naslouchání Božímu slovu s praktičností její lásky k bližnímu, jak jej vidíme z návštěvy Alžběty nebo z události v Káni. Maria je vzorem ženy, která dokázala radikálně odpovědět na Boží volání a na novost evangelia, která se dokázala spolehnout na Boha a Jeho slovo ve velmi obtížných situacích života. Domnívám se, že proto je tak blízká mnohým věřícím, zvláště v období životních zkoušek. A skutečně stojí za to vrátit se občas k rozjímání událostí z jejího života, jak je předkládá Písmo. Kromě vtělení Božího Syna je v něm velmi málo mimořádností, zato velmi mnoho těžkostí a nároků na holou víru, tj. víru, která se nemůže opřít o žádná znamení.

převzato z <http://www.maria.cz/index.php?a=maria-a-teologie&s=mariana-zjeveni>

Z historie 52. část – P. František Roubík (9.)

Všechny letošní díly našeho historického seriálu jsme věnovali válečným rokům 1914-18. Strašlivá válka poznamenala celou Evropu, ta se však po všech strastech nakonec dočkala vytouženého míru. A český národ se kromě míru dočkal i národní svobody. Na str. 132 farní kroniky zcela dole čtete dvakrát podtržené: **„Den 28. října 1918 přinesl našemu národu nesmírnou radost, nadšení a slávu. Po 300 letech poroby dobyli jsme ve světové válce příznivými poměry mezinárodními za pomoci velkých států Francie, Anglie, Ameriky a Itálie a přičiněním a zásluhami českých národovců Masaryka, Beneše, Štefanika a jiných za hranicemi české legie vytvořivších samostatnost a svobodu. Zřízena republika československá.“** To vše je psáno dostatečně velkými písmeny, aby čtenář nebyl na pochybách, jak opravdově význam těchto pár vět pisatel kroniky cítil. Těžko si dokážeme představit větší radost, než radost z nabyté svobody. My, kteří jsme zažili rok 1989, však přeci jen chápeme, jak šťastní naši předkové museli být. Vymanili se z područí monarchie a zbudovali nový stát. Svoboda národní, svoboda jazyka, svébytnost, to vše snad ani dnes nejsou jen prázdné pojmy. Zdravá národní hrdost je velkým darem, který mnohokrát pomohl překonat nesnesitelnost reality, v našem případě trvající několik desetiletí či staletí.

Až po tomto skutečně radostném ohlášení, vrací se P. Roubík zpět, aby na stránkách farní kroniky zanechal hodnotící pohled svůj i své doby na politický rozměr právě skončivší světové války.

„Válka evropská rozšířila se r. 1917 na válku světovou. Ruský car Mikuláš chtěl s ústředními mocnostmi uzavřít mír, nechtěje dále vyhovovati podněcování Anglie. Tato však to překazila způsobením revoluce v Rusku, kterou carismus byl odstraněn a Rusko k vedení války učiněno neschopným. Náhradou za Rusko získala Anglie za spojence ve válce Spojené státy severoamerické a jiné republiky americké, africké a asijské a Recko převedeno do tábora Dohody.“

Na jaře 1918 dohodové mocnosti na západní frontě byly sesíleny vojsky z anglických a francouzských osad, které byly rychle dopravovány současně na 3 dohodové fronty, francouzskou, italskou a soluňskou. Vrchní velení nade všemi měl francouzský maršál Foch. Turecká armáda anglickým vojskem zničena, Bulharsko se vzdává Dohodě, Rumunsko přiskočilo na stranu Dohody, srbské vojsko zatlačené na jih Balkánu vrátilo se domů a z ústředních mocností zbylo pouze Německo a Rakousko. Toto bylo obklíčeno ze všech stran nepřáteli, nemajíc ani potravin, ani střeliva ani peněz. Obě říše cítily, že se blíží jejich porážka a konec války.“

Po celou dobu světové války pracovali nadšením čeští mužové, zvláště američtí za hranicemi o samostatnost národa československého. Dohoda povolila již r. 1914 utvoření československých pluků v Rusku, v prosinci r. 1917 československých legií ve Francii a brzy poté v Itálii, které bojovaly po boku Dohody.“

Národní Rada československá ve válce se sídlem v Paříži měla vypracovaný celý plán na obnovení bývalého státu českého. Manifest císaře Karla I. vydaný 16. 10. 1918 byl odmítnut od říšských poslanců českých, jihoslovanských a ruských.“

Když pak i slovanské pluky odeprly poslušnost vojenským rozkazům rakouským na frontě italské ve dnech 23. – 25. října 1918 v kraji Belluno-Feltre na Pivavě v severní Itálii, byla armáda rakouská v Itálii rozvrácena a zajata a vrchní velitelství rakouské kapitulovalo. Rakousko se rozpadlo ve více samostatných států.“

Dne 28. října 1918 prohlášena byla od Národního výboru v Praze republika československá (Čechy, Morava, Slezsko Opavské a část Těšínského a Slovensko) a revoluce proti dynastii a vládě rakouské provedena úplně bez krveprolití. Nadšení mezi československým lidem bylo obrovské. Lidé se objímali a plakali radostí. V Rožmitále konán radostný průvod veškerého občanstva městem s hudbou, jehož se klerus zúčastnil.“

„Zvýšení kongruy duchovenstva (=plat duchovního ve veřejné duchovní správě, zajištěný zákonem – pozn.) pro stoupající drahotu upraveno zákonem 28. 3. 1918.“

„Roku 1919 vysvěceno v Č. Budějovicích 9 jinochů na kněze a 1 na podjáhenství. Na Sv. Horu obvyklé procesí Rožmitálské na den Navštívení Panny Marie (1. neděle v červenci) tohoto roku konáno nebylo zázakem okres. polit. správy v Blatné z důvodu, že se v Příbrami objevila nákaza neštovic. O neštovicích v Příbrami nikdo nevěděl. Tutěž neděli konáno procesí místo na Sv. Horu do Hvozd'an.“